

บุชาธรรม

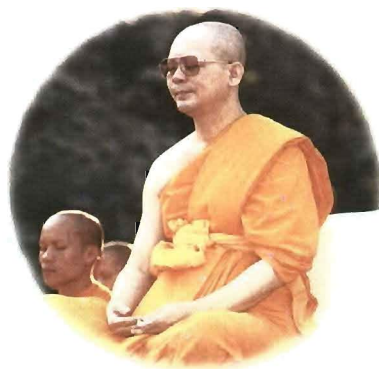
คุณยายอาจารย์ พุทฺธสง

อภิญญา

ทหลวงพ่อบุณยานายเป็นครั้งแรก จากการได้อ่านหนังสือที่ได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวของท่าน ในหนังสือนั้นได้เขียนเอาไว้ว่า ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ นั้น หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านได้ใช้ให้ศิษยานุศิษย์ของท่านที่ได้เข้าถึงวิชาธรรมกายช่วยประเทศชาติ และช่วยมวลมนุษยชาติทั้งหลาย โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นฝ่ายใด ให้เลิกระบราฆ่าฟันกัน และให้ประเทศไทยปลอดภัยจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจากกิเลสของมนุษย์

ท่านได้สั่งให้ศิษยานุศิษย์ของท่านที่ได้บรรลुวิชาธรรมกาย ได้ช่วยทุกข์อย่างนั้น โดยจุดยุทธศาสตร์ตรงไหนที่สำคัญก็ให้มองเห็นเป็นป่า เห็นทะเลให้เป็นเมือง คือไม่ให้ข้าศึกนั้นสนใจ และทิ้งบอมบ์ได้ มีเรื่องกล่าวกันว่ามีคนได้เห็นแม่ชีหรืออุบาสิกาลอยไปในอากาศ บัดลูกระเบิดตามที่ ได้เล่าสื่อกันมา

ตอนที่หลวงพ่อยังเป็นนิสิต ไปกราบท่านที่กุฏิ พอเงยหน้ามาท่านก็บอกว่า “คุณนะ หลวงพ่อวัดปากน้ำให้ยายไปตามมาเกิดในสมัยสงครามโลก” หลวงพ่อก็ไม่เข้าใจ เจอกันครั้งแรก

โอวาทพระราชภาวนาวิสุทธิ

ทำไมพูดอย่างนั้นก็ไม่รู้เรื่อง ก็รับฟังเฉย ๆ เพราะไม่รู้ว่าจะแปลว่าอะไร สรุปง่าย ๆ ว่า คุณคือคนที่ยายตามมา แล้วหลวงพ่อก็เกิดในตอนนั้นเสียด้วย ตอนสงครามโลกครั้งที่สอง

หลังจากนั้นก็เรียนธรรมะกัน เรียนกันไปเรื่อย ๆ เวลาท่านรับแขก แคมมาก็มาขอให้ท่านช่วย ช่วยทุกข์ต่างๆ ดูเหมือนสารพัดทุกข์ ทุกข์ โศก โรคภัย ทั้งคนมีชีวิตอยู่ในโลก ตลอดถึงคนที่ละโลกไปแล้ว เรื่องนรกเรื่องสวรรค์ หลวงพ่อฟังจนชินเป็นปกติเลย เพราะมีคนมาหาท่านอยู่ทุกวัน ให้ท่านช่วยแก้โรคบ้าง แก้ภัยพิบัติบ้าง แก้เรื่องธุรกิจการงานบ้าง เรื่องครอบครัวบ้าง เอาบุญไปให้ผู้ที่ละโลกแล้วบ้าง แล้วก็ซักถามว่า ผู้ตาย เป็นพ่อ เป็นแม่ ปู่ย่า ตายาย บรรพบุรุษ ลูกเด่าก็มี ตายแล้วไปอยู่ไหน ขอให้เอาบุญไปให้ ให้บุญแล้วเป็นอย่างไร ใหม่ๆ หลวงพ่อก็ตื่นเต้นไม่เคยได้ยิน แต่ฟังต่อๆ ไปวันหลังก็เป็นปกติ เพราะมันก็ซ้ำๆ กัน

คุณยายไปนรก ไปสวรรค์ เหมือนท่านเดินจากกุฏิท่านไปหน้าวัด ไปหหลวงพ่ไปหอ

ฉัน ดูเหมือนมันง่าย ๆ เพราะไม่เห็นท่านทำอะไร พอเขาถามท่านก็นิ่งหลับตา ลักพักหนึ่งท่านก็บอกว่าผู้ตายชื่อนี้ นามสกุลนี้ อายุแค่นี้ ด้วยโรคนี้ ตอนนี้อยู่เกิดที่นั่นที่นี่ เช่น ถ้าไปตกรรณ

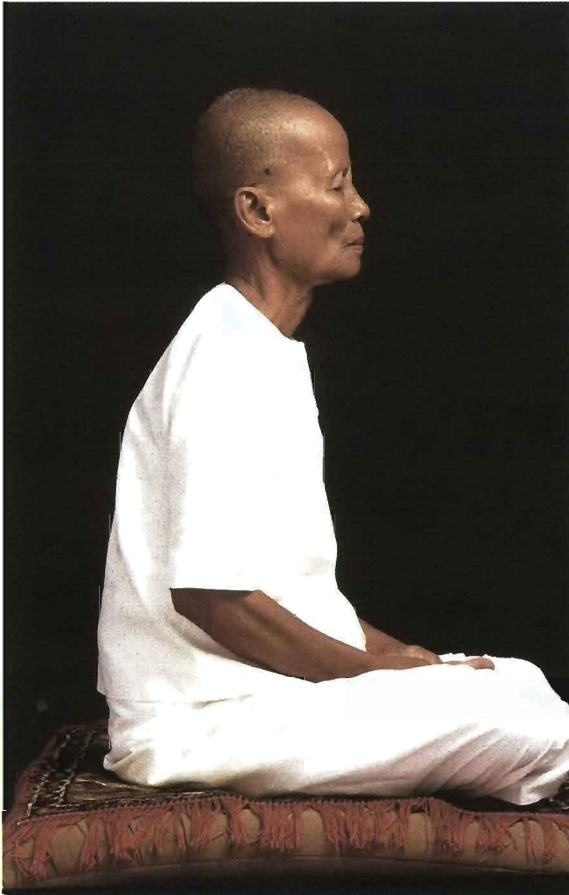
ท่านก็จะบอก

ตรงๆ ท่านจะไม่พูดอ้ออึ้ง แล้วก็จะไม่พูดอ้อม ค้อมว่าญาติของคุณชื่อนี้ ตอนเป็นมนุษย์ได้ทำกรรมอย่างนั้น ทั้ง ๆ ที่ผู้มาบอกไม่ได้รู้เรื่องเสีย ด้วยเข้าไปว่าผู้ตายได้เคยทำกรรมชนิดนี้ แล้วตอนนี้ตายไปตกรรณขุมนั้นมีอาการอย่างนี้ มีทุกข์อย่างนี้ ยายไปถึงแล้ว เขาสั่งความมาอย่างนี้ แล้วก็เอาบุญไปให้เขา

บัดนี้เขาพ้นทุกข์ เขาขอบอกขอบใจ เขาพ้นแล้ว เขาไปอยู่อย่างนี้ เป็นอย่างนี้ คุณต้องทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้เขาละ แล้วต้องนั่งปฏิบัติธรรมทุกวัน ในตอนนี้ยายสอนให้ผู้ตายที่ช่วย

ขึ้นมาจากนรกด้วยบุญของญาติของคุณนั้นแหละ ให้เขานั่งธรรมะไปแล้ว สอนให้เขาทำภาวนา แล้วก็บอกเขาว่า ถ้าหากสัณนิทธานจะหล่นกลับไปสู่ที่เดิม ส่วนญาติผู้ตายซึ่งไม่รู้เรื่อง

บุญกรรม อกุศลกรรมที่ผู้ตายทำไม่ไปเกิดเป็นสัตว์นรก ทั้งๆ ที่ช่วงปลายของผู้ตายนั้น ญาติผู้นี้เห็นแต่ทำสิ่งที่ดี ให้แก่ตัวก็สงสัยกลับไปที่บ้าน ไปสืบเรื่องราวต่างๆ ก็ปรากฏว่าเป็นจริงอย่างที่ยายพูดทุกอย่าง บางเรื่องเกี่ยวกับ เรื่องรักษาโรคภัยไข้เจ็บ บางคนก็มาบอกท่านว่า จะไปผ่าตัด ท่านก็นิ่งนั่งเรียบไปหานาติ

แล้วท่านก็บอก คุณไปผ่าทำไม เพราะผ่าไปแล้วมันก็ไม่มีอะไร คุณไม่ได้เป็นอะไร เขาก็แย้งมาว่า ได้นัดกับหมอที่จะผ่าแล้ว คุณยายบอก “ก็ตามใจคุณ ถ้าจะผ่าก็ภาวนา สัมมาอะระหัง

ไว้ละ” แล้วเขาก็ไปผ่า ผ่าแล้วเขาก็มารายงาน ยายว่า ผ่าแล้วหมอบอกว่า ไม่มีอะไร ไม่ได้เป็นอะไร ยายท่านก็บอก “เออ ก็ดีเหมือนกัน จะได้รู้ว่าผ่าแล้วมันเป็นยังไง”

บางเรื่องก็เหลือเชื่อ แต่มันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ แล้วใครมาใหม่ๆ ถ้าท่านหักครั้งแรกแล้ว ก็มักจะตกใจกัน แล้วเข้าใจว่าคงมีใครแอบมาบอกยายว่า เขาเป็นอย่างนั้น เช่น มีอยู่คนหนึ่ง สามิภรรยา ก็มาด้วยกัน พอกราบยายเสร็จ พอเงยหน้า ยายก็บอกว่า “คุณ! เลิกเล่นม้าเสียเถอะ” สามิก็ตกใจหาว่าภรรยาแอบมาบอก ภรรยาก็บอกว่า “ก็ฉันมาพร้อมกับคุณนี่แหละ” แล้วคุณยายก็พูดเฉยๆ เหมือนพูดลอยๆ คล้ายกับไม่จริงจิงอะไรอย่างนั้น เวลาท่านพูด แต่มันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ

มีอยู่คราวหนึ่ง หลวงพ่อนั่งฟังอยู่ ทั้งวัน ใจแทนยาย แล้วก็อยากจะรู้ในเวลาเดียวกัน คือ มีโยมอยู่คนหนึ่ง ภรรยาท่านเป็นครูอยู่ที่โรงเรียนวัดบวรนิเวศ มีศรัทธาคุณยาย มาเป็นลูกศิษย์คุณยาย สามิเป็นคนตื้อสุดโต่งทีเดียว ไม่เชื่อเรื่องนรก สวรรค์ แต่ถึงอย่างไร ก็เพื่อเหนียว สวดมนต์วันหนึ่งชั่วโมง สองชั่วโมง เพื่อว่ามันมี จะได้รอดพ้นบ้าง คุณนี้ก็แย้งกันอยู่เรื่อยๆ ไม่ค่อยเชื่อใครทั้งสิ้น เชื่อแต่ความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ เป็นคนตื้อมากๆ ทีเดียว

วันนั้นหลวงพ่อนั่งอยู่กับยาย โยมคนนั้นก็มา บอกว่า “คุณครู ผมมีเรื่องแปลกอยู่เรื่องหนึ่ง อยากเล่าให้คุณครูฟัง แล้วช่วยตอบผมหน่อยว่าเรื่องอย่างนั้น มันเป็นอย่างไร”

หลวงพ่อก็ไม่ได้ยินยายชมหลวงพ่อก่อน และไม่ได้ยินคำตัดสินเลย มีแต่สอนอย่างเดียว สอนให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ถ้าประกอบเหตุอย่างนี้จะได้เป็นผลอย่างนั้น..

คุณยายท่านก็นั่งนิ่งๆ เฉยๆ ท่านก็บอกว่า “คุณก็เล่ามาสิ”

โยมผู้ชายคนนั้น ท่านก็เล่าให้ฟังว่า ครั้งหนึ่งเขาไปนอนอยู่ที่บ้านต่างจังหวัด มันก็มีชานบ้าน ตอนนั้นเป็นเวลากลางคืน แต่แสงดาวแสงเดือนยังพอเห็นชัด เห็นมันสาดมาที่ชานบ้าน ก็เห็นได้ชัดเจน ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นที่ชานบ้าน นอนอยู่ ก็เห็นคว้นแหกร่องกระดานนอกชาน แหกรแล้วก็ยึดขึ้นเป็นรูปร่างของคน สูงขนาดต้นตาล กว้างเท่าหัวหลังคาไปเลย แกเห็นแล้วแกก็ไม่เข้าใจว่าสิ่งที่แกเห็นมันคืออะไร ทั้งๆ ที่ลืมนิดๆ ไม่ได้หลับเลย ไปถามมหาหลายวัด ก็ตอบไม่ชัดเจน มักมีคำว่า “มั้ง” ตามมา เป็นนั่นมั้ง เป็นนี่มั้ง หรือคุณตาฟาด ถ้าบอกว่าตาฟาด แกจะหงุดหงิดมาก ไม่อยากฟังทีเดียว แกก็มาเล่าเรื่องนี้ให้คุณยายท่านฟัง

คุณยายท่านก็ฟังเฉยๆ แต่ท่านหลับตาฟัง ทำสมาธิไป โยมผู้ชายก็เล่าไปเรื่อย ๆ ตอนสุดท้ายก็ถามว่า “ครูว่าสิ่งที่ผมเห็นนั้น มันคืออะไร” พอถามเสร็จ คุณยายท่านก็ตอบว่า “สิ่งที่คุณ

เห็นนั่นคือเปรต แล้วก็ป็นญาติของคุณนั่นแหละ” แก่ก็เถียงทีเดียวว่า “ญาติผมไม่มีวันที่จะไปเกิดเป็นเปรต” คุณยายท่านก็ไม่ว่าอะไร แก่ก็ถามต่อว่า “ทำไมถึงไปเป็นเปรต” คุณยายบอกว่า “ญาติคุณเป็นอดีตมรรคนายก โกงของวัด ตายแล้วเลยไปเป็นเปรตนี้แหละ” แก่ก็บอกว่าญาติของแกไม่เคยมีใครเป็นมรรคนายก ก็เลยบอกคุณยายไปว่า “ไม่มีหรือ ญาติผมเป็นมรรคนายก ถ้าคุณยายว่าเป็นมรรคนายก ญาติของผมชื่ออะไร”

ท่านก็นิ่งๆ แล้วท่านก็บอกว่า “ชื่อรัศมี” โยมผู้ชายก็บอกว่า “ยังชื่อนี้ ยังห่างไกลเลย ไม่เคยมีญาติชื่อนี้ แล้วก็ชื่ออะไรก็ 모르 ชื่อรัศมี ถ้าเป็นญาติผม มันน่าจะมืชื่อที่เข้าทำก่นานี้” แล้วแก่ก็ลงจากบ้านไป

หลายเดือนผ่านไปก็กลับมา กลับมาแก่ก็บอกว่า “เออ! จริ่งด้วย ญาติผมคนหนึ่งชื่อรัศมี เขาเป็นมรรคนายก เขาตายไปแล้ว แล้วก็ไปสืบประวัติดู เขาก็โกงของวัดจริงๆ ญาติเขาบอกแต่ผมก็ไม่เชื่อว่าเปรตมีในโลก” แก่ก็อดขนาดนี้ทีเดียว แต่หลวงพ่อก็สบายใจว่าญาติท่านสนะของยายแม่น จึงทำให้หลวงพ่อกเกิดความเชื่อมั่นในการศึกษาวิชาธรรมกายมากยิ่งขึ้น

ตลอดชีวิตของท่านที่ผ่านมา หลวงพ่อก็ไม่เคยเห็นท่านดำใครเลย แล้วท่านก็สอนหลวงพ่อกว่า อย่าไปดำใครนะ เดี่ยวเขาจะโกรธเอา ให้สอนเขา แล้วให้สอนข้ามชาติ ว่าถ้าทำอย่างนี้เดี๋ยวไม่ติดติดไปถึงชาติหน้า อย่างนั้นอย่างนี้ให้สอนเขา นี่คือสิ่งที่หลวงพ่อดัเห็น หลวงพ่อก

ไม่เคยได้ยินยายชมหลวงพ่อก และไม่เคยได้ยินคำติเลย มีแต่สอนอย่างเดียว สอนให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้ ถ้าประกอบเหตุอย่างนี้ จะได้เป็นผล

อย่างนั้น ก็มีแต่วนเวียนอย่างนี้ตลอดมา อย่างที่หลวงพ่อกเห็น แล้วการรับแขกของท่านน่าสนใจทีเดียว การช่วยทุกขัมนุษย์ของท่านน่าสนใจ น่าตื่นต่น ดังนั้นหลวงพ่อก มักจะอยู่ตรงนั้นอยู่เรื่อยๆ จนกระทั่งมีความรู้ลึกอย่างแรงกล้าว่า เราจะต้องทำให้ได้อย่างยายบ้าง..

